

uzavření a oddělení prostoru po pravé straně od hlavního vchodu, byli by žalovaní podle první a druhé věty § 858 obč. zák. povinni, udržovati sporný plot v dobrém stavu. Neboť, jak prvý soudce zjišťuje, jest sporné oplocení výhradním vlastnictvím žalovaných a jest částečně tak vadné a nedostatečné, že tím může vzniknouti a vzniká žalobci škoda probíháním zvířat. Žalobce jako soused tyto vady nemůže odstraniti, poněvadž mu nepřísluší právo provésti v cizím plotě samovolně a svémocně změny. Soud odvolací nesdílí názor odvolatelů, že podle zákona jsou povinni ohraditi jen prostor u domu, čímž jest míněn dvůr, neboť v tomto směru rozhoduje hospodářská nutnost, která v projednávaném případě vyžaduje, by i zahrada, osázená stromovím a nacházející se bezprostředně za dvorem, byla řádně ohrázena. Pokud odvolatelé poukazují k tomu, že domácí zvířata mohou přecházeti do zahrady žalobce i z jiné strany, nezbavuje tato okolnost žalované povinnosti, by vadný plot opravili.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jak již odvolací soud správně uvádí, netřeba se obíratí otázkou, zda předpis poslední věty § 858 obč. zák. neplatí, je-li v obci místní zvyklost, že každý vlastník zřizuje a udržuje oplocení po levé straně od hlavního vchodu svého stavení; nejde tu o zřízení plotu tam, kde dosud nebylo plotu, ani o znovuzřízení plotu žalovanými odstraněného, a neprávem poukazují dovolatelé v odvolacím spise na rozhodnutí čis. 2080 a 2729 sb. n. s., která jednají o takovýchto případech. Jak ze zjištěných okolností patrnó, jde o ohradu, která jest po levé straně od hlavního vchodu žalovaných a odděluje jejich prostranství od prostranství žalobkyně; předmětem sporu jest, by odstraněny byly jednak díra po velkém kameni v hraniční zídce u deskového plotu, jednak četné velké otvory v plotě za chlévem dovolatelů. Jde tedy, nač oba soudy nižších stolic správně poukazují, o udržování ohrady, která tu již jest a která se stala z části chatrnou. Zjištěno jest, že tato chatrná ohrada jest vlastnictvím dovolatelů a že byla i od jejich předchůdců opravována; soudy nižších stolic pak správně poukázaly k tomu, že žalobkyni jako sousedce ani nepřísluší právo, by v tomto cizím oplocení prováděla samovolně a svémocně změny. Za tohoto stavu věci dovazuje odvolací soud správně, že na případ, o nějž jde, jest použití předpisu druhé věty § 858 obč. zák., podle něhož žalovaní jako výluční držitelé tohoto oplocení jsou povinni, by je udržovali v dobrém stavu, ježto, jak soudy nižších stolic správně dovodily, jest obava, že z otvorů vzejde sousedovi škoda.

9513.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Má-li manželka nárok na oddělené bydliště, jest manžel povinen poskytovat jí slušné výživné v penězích až do pravoplatného rozhodnutí sporu o rozvod i tehdy, když jí přičítá zavinění na rozvodu.

V řízení o prozatímních opatřeních jsou nepřipustné novoty v opravném řízení.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1930, R I 1010/29.)

Návrhu manželky, by jí bylo povoleno prozatímní bydliště a manželé uloženo, platiti jí za sporu o rozvod manželství od stolu a lože výživné, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, a vzav za osvědčeno, že manžel s manželkou zle nakládal, uvedl dále v

d ů v o d e c h :

Má-li manželka nárok na oddělené bydliště, jest manžel povinen poskytovat jí slušné výživné v penězích až do pravoplatného rozhodnutí sporu, to i tehdy, kdyby jí přičítal zavinění na rozvodu, a nebylo proto ani třeba vyslyšati přezvědné osoby o tom, zda a jaký poměr měla žalobkyně s Františkem G-em. Co do výše přisouzeného výživného je nesporno, že žalovaný má týdenní výdělek 284 Kč, tedy měsíčně téměř 1.200 Kč, nikoli jen 1.136 Kč, jelikož měsíc nemá jen 28 dní, a nelze proto říci, že 180 Kč měsíčně neodpovídá zákonu a věci, i když jest se žalovanému starati ještě o tři nezletilé děti. Žalovaný ve svém rekursu na důkaz toho, že žalobkyni neohrožoval, tvrdil, že se za tím k němu navrátila, ale to jest skutek nový, k němuž nelze hleděti v opravném řízení (dobrozdání bývalého nejvyššího soudu vídeňského k § 520 c. ř. s., bod 3). Je-li to pravdou, může odpůrce postupovati podle § 399 první odstavec čís. 2 ex. ř.

Čís. 9514.

Třebas byla již pozůstalost projednána s dědicem na základě závěti, odevzdací listina však nebyla dosud vydána, lze navrhnouti pokračování v pozůstalosti na základě nově objevené pozdější závěti.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1930, R I 909/29)

Na základě závěti z roku 1929 bez bližšího data, byla projednána pozůstalost s Františkou S-ovou. Jan M. navrhl, by pozůstalostní jednání bylo znovu zahájeno, ježto prý ustanoven universálním dědicem v závěti ze dne 10. března 1929. Pozůstalostní soud poukázal Jana M-a na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů v ten rozum, že vyhověl návrhu Jana M-a na pokračování v pozůstalostním řízení a uložil soudu první stolice, by pozůstalostní jednání znovu zahájil.

D ů v o d y :

V řízení mimosporném jest vzíti zřetel i na nové okolnosti uplatněné v dovolacím rekursu a proto jest přihlédnouti i k okolnostem.